THOMAS DE AQUINO, UNVOLLSTäNDIG

Entstehungsort unbestimmt, 15. Jh.

Seite 230v

Quelle: http://manuscripta.at/?ID=35409
Copyright: Neustift/Novacella, Augustiner-Chorherrenstift

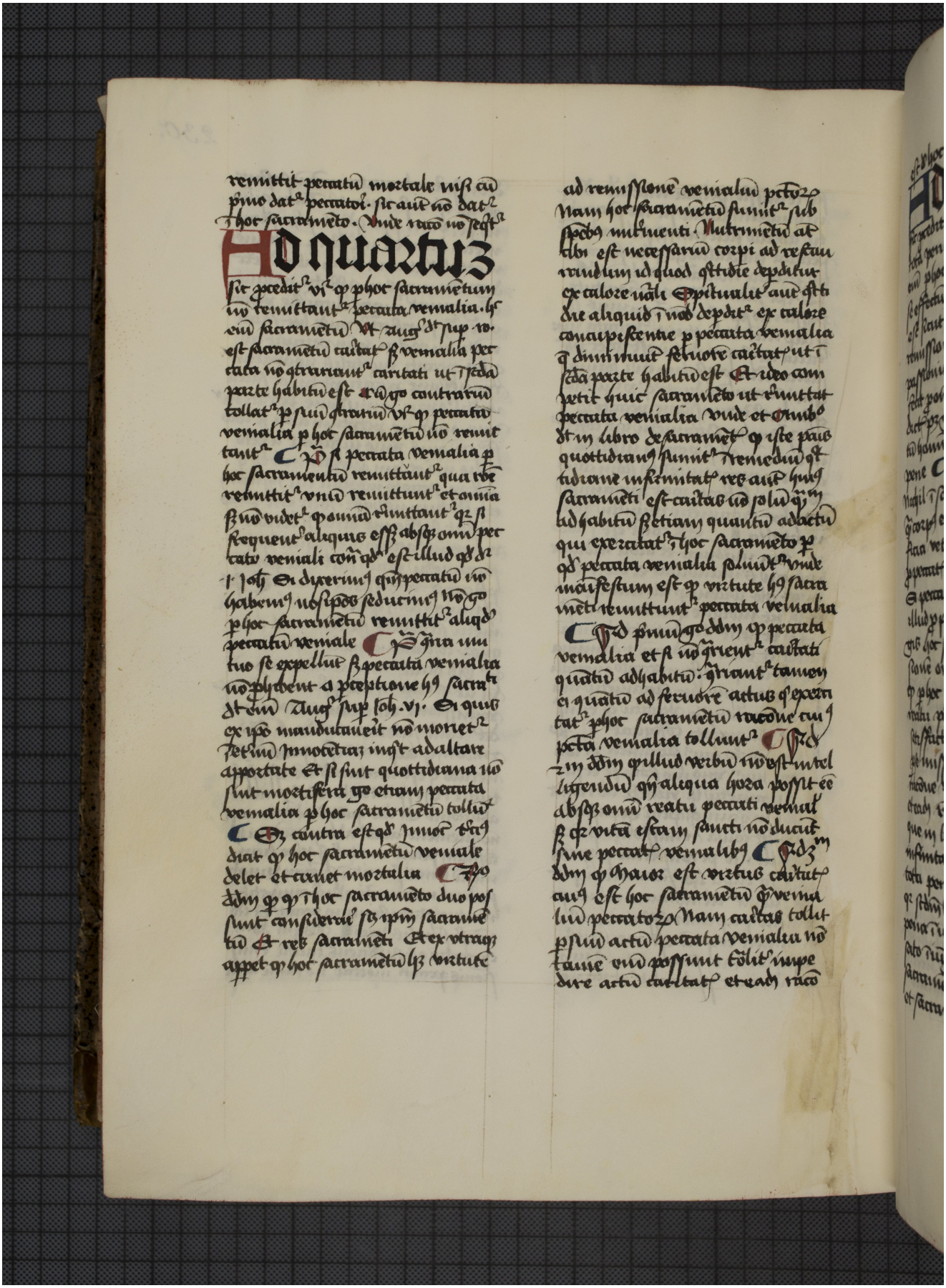

remittit peccatum mortale nisi ad
primo datur peccatori. sicut nec datur
per hoc sacramentum. Unde ratio non sequitur

AD QUARTUM

sic procedit. Videtur quod per hoc sacramentum
non remittantur peccata venialia. Per
eum sacramentum. Vt August. dicit super Io.
est sacramentum caritatis. Sed venialia peccata non diminuunt caritatem ut per secundam
partem habitum est. Ergo contrarium
tollat per suum contrarium. Videtur quod peccata
venialia per hoc sacramentum non remittantur. Contra. Si peccata venialia per
hoc sacramentum remittuntur. quia tunc
remittit unum remittuntur et omnia
sicut videtur quod omnia dimittantur. Quia si
frequentat aliquis esset absque omni peccato veniali cum quod est illud quod dicit
Joh. Si dixerimus quia peccatum non
habemus nos ipsos seducimus. Non ergo
per hoc sacramentum remittit aliquod
peccatum veniale. Praeterea. Gratia unitus se expellit sicut peccata venialia
non prohibent a perceptione hujus sacramentum
dicit enim August super Joh. vi. Si quis
ex ipso manducaverit non morietur
sed in mortem inducit adaltare
apportate. Et si sint quotidiana non
sunt mortifera. Ergo etiam peccata
venialia per hoc sacramentum tollitur.
Contra est quod Innocentius tertius
dicit quod per hoc sacramentum veniale
delet et cavet mortalia. Respondeo
dicendum quod per hoc sacramentum duo possunt considerari scilicet primum sacramentum
et res sacramenti. Et ex utroque
apparet quod per hoc sacramentum per virtutem

ad remissionem venialium peccatorum.
Nam hoc sacramentum sumitur sub
specie nutrimenti. Nutrimentum autem
cibi est necessarium corpori ad restaurandum id quod quotidie deperditur
ex calore naturali. Spiritualiter autem quotidie aliquid non deperditur ex calore
concupiscentiae per peccata venialia
quae diminuunt fervorem caritatis ut
secundam partem habitum est. Et ideo competit huic sacramento ut remittat
peccata venialia. Unde et Ambrosius
dicit in libro de sacramentis quod iste panis
quotidianus sumitur remedium quotidianae infirmitatis. res autem hujus
sacramenti est caritas non solum quantum
ad habitum sed etiam quantum ad actum
qui exercetur per hoc sacramentum per
quod peccata venialia solvuntur. Unde
manifestum est quod virtute hujus sacramenti remittuntur peccata venialia.
Ad primum ergo dicendum quod peccata
venialia et si non gravent caritatem
quantum ad habitum. gravant tamen
eam quantum ad fervorem actus quem exercet per hoc sacramentum. Unde cum
peccata venialia tollunt. Ad
secundum dicendum quod illud verbum non est intelligendum quod aliquis homo possit esse
absque omni reatu peccati venialis
sed quia vita istarum sanctorum non ducitur
sine peccatis venialibus. Ad tertium
dicendum quod charitas est virtutis caritatis
cum quod est hoc sacramentum quod venialium peccatorum. Nam caritas tollit
per suum actum peccata venialia non
tamen omnia possunt tollit impedire
actum caritatis et eadem ratio